

Daniels bok - nummer sekstiseks

Åpenbaringen av den profetiske symfonien: beseglingstiden, senregnet og kallet ut av Babylon

Jeff Pippenger

2024-01-30

Avsnittet vi behandlet i den forrige artikkelen, sa at «det store utgytelse av Den Hellige Ånd» i Åpenbaringen kapittel atten «ikke vil komme før vi har et opplyst folk, som av erfaring vet hva det vil si å være medarbeidere med Gud». Men løftet er at når «vi har fullstendig, helhjertet innvielse til Kristi tjeneste, vil Gud anerkjenne dette ved en utgytelse av sin Ånd uten mål». Betegnelsen «den store utgytelse» innebærer en mindre utgytelse (en måling).

Den 11. september 2001 steg den mektige engelen i Åpenbaringen atten ned, men «den største delen av menigheten» var da, og «er ikke fremdeles medarbeidere med Gud». Mellom 11. september 2001 og det tidspunkt da Gud stadfester det faktum at det endelig finnes en gruppe som har nådd frem til «fullstendig, helhjertet innvielse til Kristi tjeneste», blir sildigregnet «tilmål», dommen over de levende finner sted, og dommen begynner med Guds hus.

Åpenbaringen kapittel atten identifiserer to røster, som søster White opplyser oss om er to kall til menighetene. Den andre røsten (kallet) er kallet ut av Babylon, som finner sted ved den snart kommende søndagsloven. Den første røsten kom den 11. september 2001. Den utgytelse av Den Hellige Ånd som da begynte, var «tilmål», for Kristus måtte først rense det folk som Han til sist skulle utgyte Den Hellige Ånd over «uten mål», idet Han løftet dem opp som et banner i den store jordskjelvets time. Denne gruppen måtte renses før den andre røsten i Åpenbaringen atten lød, for de skal være dem som skal forkynne dette budskapet.

Ved den første skuffelsen våren 1844 ble protestantene frafalne protestanter, og de trofaste som da befant seg i ventetiden, representerte templet til dem som tidligere ikke var Guds folk. Den 11. september 2001 steg den mektige engelen i Åpenbaringen atten ned, og det første trinnet i renselsen og oppreisningen av Guds siste-dagers tempel begynte, og det begynte med prøvingen av laodikeisk adventisme. Den 18. juli 2020 begynte det andre trinnet i prøvingsprosessen. Ved Kristi dåp begynte prosessen med å skille det gamle Israel ut, idet Kristus da utvalgte de første disiplene, som var grunnvullen for det kristne tempel som Han oppreiste i den historien.

Ved begynnelsen av sin tre og et halvt år lange tjeneste rensset Kristus tempelet, som Han identifiserte som «sin Fars hus», og ved slutten av sin tjeneste, da Han hadde rensset tempelet for andre og siste gang, lød Hans erklæring: «deres hus blir forlatt øde tilbake til dere.» Det tidligere paktsfolket var blitt forbigått, og Hans nye paktsfolk ble opprettet som «Hans tempel». Ved søndagsloven vil Syvendedags Adventistkirkens korporative struktur være øde.

«Profeten sier: 'Jeg så en annen engel stige ned fra himmelen; han hadde stor myndighet, og jorden ble opplyst av hans herlighet. Og han ropte med veldig røst og sa: Babylon, den store, er falt, er falt, og er blitt et tilholdssted for onde ånder' (Åpenbaringen 18:1, 2). Dette er det

samme budskapet som ble gitt av den andre engelen. Babylon er falt, 'fordi hun har gitt alle folkeslag å drikke av sin horedoms vredes vin' (Åpenbaringen 14:8). Hva er denne vin?—Hennes falske læresetninger. Hun har gitt verden en falsk sabbat i stedet for sabbaten i det fjerde bud, og har gjentatt løgnen som Satan først fortalte Eva i Eden—sjelens naturlige udødelighet. Mange beslektede villfarelser har hun spredt vidt og bredt, idet hun 'lærer menneskebud som om det var lære' (Matteus 15:9).»

«Da Jesus begynte sin offentlige tjeneste, rensset Han tempelet for dets helligbryterske vanhelligelse. Blant de siste handlingene i Hans tjeneste var den andre renselsen av tempelet. Slik blir det også i det siste verk til advarsel for verden rettet to særskilte kall til menighetene. Den andre engels budskap er: «Falt, falt er Babylon, den store by, fordi hun har gitt alle folk å drikke av sin hordoms vredes vin» (Åpenbaringen 14:8). Og i det høye rop i den tredje engels budskap høres en røst fra himmelen som sier: «Gå ut fra henne, mitt folk, for at dere ikke skal ha del i hennes synder, og for at dere ikke skal få del i hennes plager. For hennes synder har nådd helt til himmelen, og Gud har kommet hennes misgjerninger i hu» (Åpenbaringen 18:4, 5).» Review and Herald, 6. desember 1892.

Den første tempelrenselsen samsvarer med den første røsten i Åpenbaringen kapittel atten, og den andre røsten er det høye rop som kaller Guds andre hjord ut av Babylon. Versene én til tre ble oppfylt da de store bygningene i New York City ble kastet ned. Det skjedde den 11. september 2001, og den første tempelrenselsen, eller det første av to kall til menighetene, ble gitt. Det første kallet begynte ved Kristi dåp, da Den Hellige Ånd kom ned fra himmelen og prøven for det gamle Israel begynte. Den 11. august 1840 ble den første tempelrenselsen, eller det første av to kall til menighetene, gitt til millerittbevegelsen.

På den tid begynte den sene regn og beseglingen av de ett hundre og førtifire tusen, i forbindelse med de avsluttende scener av undersøkelsesdommen. I disse avsluttende scener fremstilles Kristi gjerning som hans utslettelse av de trofastes synder fra syndenes bok, eller utslettelsen av de bekjennende kristnes navn fra livets bok. Denne tidsperiode er tiden for den sene regns overøsning, for Gud vil bare utgyte Den Hellige Ånd uten mål når menigheten er ren. Ved søndagsloven vil utgytelsen av Den Hellige Ånd være uten mål.

«Hva gjør dere, brødre, i det store forberedelsesverket? De som forener seg med verden, mottar den verdslige formen og forbereder seg på dyrets merke. De som mistror seg selv, som ydmyker seg for Gud og rensar sine sjeler ved lydighet mot sannheten, disse mottar den himmelske formen og forbereder seg på Guds segl i sine panner. Når dekretet utgår og stempelen blir påtrykt, vil deres karakter forbli ren og plettfri i all evighet.» Testimonies, bind 5, 216.

«Den Hellige Ånds gjerning er å overbevise verden om synd, om rettferdighet og om dom. Verden kan bare advares ved å se dem som tror sannheten, helliget ved sannheten, handle etter opphøyde og hellige prinsipper og på en høy og opphøyd måte vise skillelinjen mellom dem som holder Guds bud, og dem som tramper dem under sine føtter. Åndens helliggjørelse markerer forskjellen mellom dem som har Guds segl, og dem som holder en falsk hviledag. Når prøven kommer, vil det klart bli vist hva dyrets merke er. Det er holdelsen av søndag. De

som, etter å ha hørt sannheten, fortsetter å regne denne dagen som hellig, bærer underskriften til syndens menneske, han som tenkte å forandre tider og lover.» Bible Training School, 1. desember 1903.

Jesaja identifiserer «østvindens dag», som han også betegner som «den sterke vind», og som holdes tilbake (stayeth), som det tidspunkt da «målingen» begynner.

Med måtehold, når den skyter fram, vil du gå i rette med den; han holder sin sterke vind tilbake på østavindens dag. Derfor skal Jakobs misgjerning bli sonet; og dette er all frukten av at hans synd blir tatt bort: når han gjør alle alterets steiner lik kalksteiner som knuses i stykker, skal Asjera-pålene og solbildene ikke bli stående. For den befestede by skal bli øde, og boligen forlatt og overlatt som en ørken; der skal kalven beite, og der skal den legge seg ned og fortære dens grener. Når dens kvister er visnet, skal de brytes av; kvinnene kommer og tenner dem på ild; for dette er et folk uten forstand; derfor skal han som skapte dem, ikke forbarme seg over dem, og han som formet dem, skal ikke vise dem nåde. Og det skal skje på den dag at Herren skal treske ut fra elvens løp til Egypts bekk, og dere skal bli samlet én for én, dere Israels barn. Og det skal skje på den dag at det store horn skal lyde, og de skal komme som var nær ved å gå til grunne i Assurs land, og de utstøtte i Egypts land, og de skal tilbe Herren på det hellige fjell i Jerusalem. Jesaja 27:6–13.

«Østavinden» er den makt som senker «Tarshis-skipene» og fører dom over Tyrus' skjøge. «Østavinden» er den makt som får kongene til å frykte. «Østavinden» er det som brakte «svidningen» over Egypt, som frembrakte de sju hungersårene, idet Josef og farao førte hele verden (Egypt) i trelldom, og det var «østavinden» som brakte «gresshoppene» som åt opp alt under utfrielsen fra Egypt. Islam er «østavinden».

Reformasjonsbevegelsene i Bibelens profeti fastslår at hver reformasjonsbevegelse har sitt eget særegne tema. Temaet for reformasjonsbevegelsen til de hundre og førtifire tusen er islam. Den 11. september 2001 angrep islam i det tredje ve jordsdyret, og George W. Bush, «den andre», la umiddelbart en begrensning på «østenvinden». Ved den hendelsen, slik søster White beskriver det, da de store bygningene i New York City blir revet ned, ble Åpenbaringen atten, versene én til tre, oppfylt. Disse tre versene representerer den første av to røster i Åpenbaringen kapittel atten. Den andre røsten finnes i vers fire, og den identifiserer kallet om å komme ut av Babylon, som begynner ved søndagsloven i De forente stater. Islam i det tredje ve holdes tilbake av de fire englene i Åpenbaringen kapittel syv, mens de hundre og førtifire tusen blir beseglet.

«Herren Gud er en nidkjær Gud, og likevel bærer han lenge over med sitt folks synder og overtredelser i denne generasjon. Dersom Guds folk hadde vandret i hans råd, ville Guds verk ha gått fremover, sannhetens budskap ville ha blitt båret til alle folk som bor over hele jordens overflate. Hadde Guds folk trodd ham og vært ordets gjørere, hadde de holdt hans bud, da ville engelen ikke ha kommet flygende gjennom himmelen med budskapet til de fire englene som skulle slippe vindene løs, så de skulle blåse over jorden, idet han ropte: Hold, hold de fire vinder, så de ikke blåser over jorden før jeg har beseglet Guds tjenere på deres panner. Men fordi folket er ulydige, utakknemlige, vanhellige, slik det gamle Israel var, blir tiden forlenget for at alle kan høre det siste nådebudskap forkynt med høy røst. Herrens verk er blitt hindret,

beseglingstiden forsinket. Mange har ikke hørt sannheten. Men Herren vil gi dem anledning til å høre og omvende seg, og Guds store verk skal gå fremover.» Manuscript Releases, bind 15, 292.

De som blir beseglet, blir beseglet før søndagsloven, for verden kan bare bli advart, og derfor kalt ut av Babylon, ved å se menn og kvinner i søndagslovkrisen med Guds segl. Beseglingen av de hundre og førtifire tusen begynte den 11. september 2001, men beseglingstiden ble forsinket.

Alle profetene henvender seg til den siste generasjon, og dette avsnittet er direkte rettet til den endelige generasjon. I denne siste generasjon vandret Guds folk ikke «i Hans råd», og av den grunn ble beseglingstiden hemmet og forsinket. Den ble forsinket og hemmet av dyret fra avgrunnen i Åpenbaringen kapittel elleve, som drepte de to profetene. Dette dyret var ateismen på den franske revolusjons tid, og det var et forbilde på den ateistiske bevegelsen som ble innført av dem som innførte «woke-ismen», som nå konfronterer verden, i bevegelsen Future for America, og deretter opphørte Future for America å vandre i Guds råd og tillot innflytelsen fra dem som fremmet sin moderne homoseksuelle agenda, i forbindelse med andre som fremmet tidfastsettelse, å hindre beseglingstiden.

«Mye av det som er blitt åpenbart for meg, trenger seg på mitt sinn, og jeg vet knapt hvordan jeg skal uttrykke det. Likevel kan jeg ikke tie. Herren er fortørnet over mennesker som opphører seg selv til å herske over sine medmennesker og til å iverksette planer som Den Hellige Ånd har fordømt. Jeg er mer overrasket enn jeg kan uttrykke over at dere har unnlatt å innse at Gud ikke har innsatt disse mennene. Den nye tingenes orden burde vekke deres uro, for den har ikke hatt himmelens godkjennelse.»

«Det naturlige hjerte skal ikke bringe sine egne besmittede, fordervende prinsipper inn i Guds verk. Det må ikke finne sted noen tilsløring av vår tros prinsipper. Den tredje engels budskap skal forkynnes av Guds folk. Det skal svulme til det høye rop. Herren har fastsatt en tid da han vil avslutte verket; men når er den tiden? Når sannheten som skal forkynnes for disse siste dager, går ut som et vitnesbyrd for alle folkeslag, da skal enden komme. Dersom Satans makt kan komme inn i selve Guds tempel og manipulere ting slik det behager ham, vil forberedelsens tid bli forlenget.»

«Her er hemmeligheten ved de bevegelser som er blitt satt i verk for å motarbeide de menn som Gud sendte med et budskap om velsignelse for sitt folk. Disse menn ble hatet. Mennene og Guds budskap ble foraktet, like visst som Kristus selv ble hatet og foraktet ved sitt første komme. Menn i ansvarlige stillinger har åpenbart nettopp de egenskaper som Satan har åpenbart. De har søkt å herske over sinn, å bringe menneskers fornuft og talenter inn under menneskelig myndighet. Det har vært gjort forsøk på å bringe Guds tjenere under kontroll av menn som ikke har Guds kunnskap og visdom, eller en erfaring under Den Hellige Ånds ledelse. Prinsipper er blitt frembrakt som aldri skulle ha sett dagens lys. Det uekte barnet burde ha blitt kvalt så snart det trakk sitt første åndedrag. Endelige mennesker har ført krig mot Gud og sannheten og Herrens utvalgte sendebud, og har motarbeidet dem med ethvert middel de våget å bruke. Vær så vennlig å overveie hvilken dyd som kom av visdommen og planene til dem som har ringeaktet Guds budskaper, og, lik de skriftlærde og fariseerne, har foraktet

nettopp de menn som Gud har brukt til å frembære lys og sannhet som hans folk trengte.» The 1888 Materials, 1525.

Beseglingstiden som begynte den 11. september 2001, ble hindret, for Satans representanter fikk tillatelse til å komme inn i selve «Guds tempel». Saken som bør sees her, er at fra 1798 til 1844 ble det millerittiske tempelet reist, og den 22. oktober 1844 kom paktens budbærer plutselig til sitt tempel. Tempelet og hæren var blitt nedtrådt av pavedømmet i ett tusen to hundre og seksti år, og da pavedømmet fikk sitt dødelige sår, begynte Kristus arbeidet med å reise det millerittiske tempelet, og symbolet på tempelet er tallet førtiseks, på flere vitners ord.

Den 11. august 1840 steg engelen i Åpenbaringen 10 ned, og dommen over protestantismen begynte. Denne historien gjentas til punkt og prikke.

I Skriftene er det «østavinden» som senker Tarsis-skipene, bringer den store byen Tyrus til fall og får kongene og kjøpmennene til tre ganger å rope: «ve, ve» (akk, akk). Men i det avsnittet hos Jesaja som vi betrakter, er «østavindens» dag den dag da Gud «holder sin sterke vind tilbake». I dette avsnittet blir «østavinden» holdt i tømme, for at den ikke skal hindre den tredje engels gjerning; en gjerning som fullbyrdes i tiden for senregnet. I dette avsnittet er emnet om «østavinden» som holdes tilbake, en identifikasjon av senregnet, den tredje engels gjerning og utsamlingen av Guds andre barn i Babylon. I denne tidsperioden holder de fire englene de fire vindene tilbake, under tiden for beseglingen av de hundre og førtifire tusen.

Og etter dette så jeg fire engler stå på jordens fire hjørner og holde jordens fire vinder tilbake, for at ingen vind skulle blåse over jorden, heller ikke over havet eller over noe tre. Og jeg så en annen engel stige opp fra øst, med den levende Guds segl. Og han ropte med høy røst til de fire englene, som det var gitt å skade jorden og havet, og sa: Skad ikke jorden, heller ikke havet eller trærne, før vi har beseglet vår Guds tjenere på deres panner. Åpenbaringen 7:1–3.

Tilbakeholdelsen av «østvinden», oppholdelsen av de «vrede folkeslag» og tilbakeholdelsen av de «fire vinder» finner alle sted under sildigregnet, for det er i sildigregnets tid at Guds segl settes på Hans folk. De fire vinder som holdes tilbake av de fire engler, er et symbol på islam.

«Engler holder de fire vinder tilbake, fremstilt som en rasende hest som søker å rive seg løs og fare frem over hele jordens overflate, mens den bringer ødeleggelse og død i sitt spor.»

«Skal vi sove helt ved den evige verdens rand? Skal vi være sløve og kalde og døde? Å, om vi i våre menigheter måtte ha Guds Ånd og pust innblåst i Hans folk, så de kunne stå på sine føtter og leve. Vi trenger å se at veien er smal, og porten trang. Men når vi går gjennom den trange port, er dens vidde uten grense.» Manuscript Releases, bind 20, 217.

Vi vil se nærmere på disse realitetene i den neste artikkelen, for det er «i disse kongers dager», representert ved det åttende riket i Bibelens profeti, som «er av de sju» rikene, at Gud oppretter et evigvarende rike.

Og i disse kongers dager skal himmelens Gud opprette et rike som aldri i evighet skal ødelegges; og riket skal ikke overlates til et annet folk, men det skal knuse og gjøre ende på alle disse rikene, og selv skal det stå til evig tid. Ettersom du så at steinen ble revet løs fra

fjellet uten hender, og at den knuste jernet, kobberet, leiren, sølvet og gullet, har den store Gud kunngjort kongen hva som heretter skal skje; og drømmen er viss, og tydningen av den er pålitelig. Daniel 2:44, 45.